

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

Β' (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) Και στο μνημείο αυτό είχε αναγραφεί:

Ένταυθα κείται ή ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ αναπαυθείσα επί τέλους χάρις

εις μίαν λύσιν... των άμαρτιών της, εύρεθείσαν από το ά-λοιστήριον».

Την ώρα που έτελειωσε το κενό-τιο, να και μπαίνει μέσα ο Καλαρό-της, νεοπροληφθείς συντά-κτης τότε και σήμερα συν-ταγματάρχης, αν δεν άπα-τώμα, ο όποιος έρωτευμένος όπως ήταν διαρκώς, κρατού-σε πάντα στα χέρια του ένα

— Άδύνατον!... Προορι-ζεται για την Κατινίτσα!

μποικέτο με λουλούδια.

— "Α, να και ο στέφανος! φωνάζαμε. Κατάθεσέ τον γρήγορα.

— Άδύνατον, άντέτεινε εκείνος. Προ-ορίζεται για την Κατινίτσα.

Ο Γαβριηλίδης, όταν έμαθε το μακάβριο αυτό άστειο, έθώκυσε μαζί μας τόσο πολύ, όσο γέλασε με την περίφημη ελύση του Καζάσογλου.

Ο Καζάσογλου, βαρυνθείς επί τέλους να μιν... πληρώνη τους συντάκτας, εύρη-σε έναν τρόπο εξοικονομήσεως της καταστά-σεως.

Μας καλούσε δηλαδή και μας έλεγε:

— Η «Ακρόπολις» δεν θα μπορέση να πληρώση για κάμποσο διάστημα.

— Και εν τωαύτη περιπτώσει τί θα γίνη;

— Υπάχει κι άλλος τρόπος να εξοικονομηθείτε, ως ότου να άνορθωθούν τα οικο-νομικά της. Δέχεσθε;

— Ν' άκούσουμε.

— Νά... νημεφύητε! Νά πάρετε προίκα κι' έτσι να τα περά-σετε ως ότου να περισπύλομε...

— Πουλάνε νύφες με προίκες πουνθένά; ρωτήσαμε έμεις.

— Μή σας μέλλει γι' αυτό, έγω άναλαμβάνω!

Έδημοσευθή λοιπόν εις την «Ακρόπολιν» ή κάτωθι άγγελία, συντεταγμένη από μας, και ή όποια θα έδη-μοσιεύετο συνεχώς, ως να... παντρευτούμε όλοι:

«Νέος έχων παρελθόν, μη έχων παρόν, αλλά έχων άναμφισβητήτως μέλλον, ζητεί νύμφην. Πληροφορίαί παρ' ημίν».

Σέ λίγες ημέρες με κάλεσε ο Καζάσο-γλου.

— Λοιπόν, ή νύφη, ξέρετε, εύρέθη, μου έλε.

— Μπα! Τόσο γρήγορα!

— Μάλιστα. Την παίρνεις;

— Ποιώς, έγώ; Άρχισε πρώτα απ' τον Συναδινό, που είναι πιο μεγάλος!

— Αύτη έσένα προτιμά. Και ξέρεις έχει προίκα...

— Μωρέ τί μου λές!

— Μάλιστα. Τέσσερες... χιλιάδες! Λοι-πόν άπορούσω, δέχεσαι;

— Δέχομαι! Δώσε τις τέσσερες χιλιά-δες σ' έμένα και... κοάτησε εσύ τη νύφη!

Άλλη μά φορά, ο Γαβριηλίδης, ύπερ-ευχαριστημένος για ένα Χριστουγεννατικό φύλλο που εξέδωσε, εκάλισε τον διαχειρι-στή της «Ακροπόλεως» και του συνέστησε την Πρωτοχρονιά να δώση από ένα γερό χρηματικό δώρο σ' όλο το προσωπικό της έφημερίδος.

Ο Καζάσογλου ύπεσχέθη, αλλά το δώ-ρο δεν έδόθη, για χίλιους-δυό λόγους, εκ των όποιων ο πρώτος και κυριότερος ήταν ότι... δεν ύπηρχαν χρήματα.

Έννοείται ότι όλ' αυτά—τάς εύγενείς χειρονομίας του διευθυντού και τάς άγνε-

στάτας... άδυναμίας του λοιστήριου— τα πλήρωνε ο φτωχός Καζάσογλου.

Διότι την επομένη της Πρωτοχρονιάς έκπλοφόρησε εντός πάντων των γραφείων της «Ακροπόλεως» έντυπον παράστημα—συνείργησαν τώρα και οι τυπογράφοι— διά του όποιου άγγέλετο, ότι ο Άγιος Βασίλειος, συμπατριώτης του διαχειριστού, γιατί ο Καζάσογλου κατήγετο εκ Καισαρείας, άπεκήρυσσε τον πατριώτην του, διότι, ενώ αυτός ήταν ο άγιος των δώρων, ο συμπατριώτης του Καζάσογλου... τα καταργούσε.

Τέτοια... άστεία, δεν έλειψαν ποτέ από την «Ακρόπολι».

Τά ίδια έγιναν και με τον Χαλκιά, τα ίδια και με τον Κώστα τον Κατσόρη, έμπορον σήμερα των Άθηνών, τα ίδια και με τον Πέτρο Άξιωτι-δη, δικηγόρο στη Θεσσαλονίκη σήμερα, προσληθέντα ως άνωτερον ρυθμιστήν των άρρυθμιστων οικονομικών της «Ακροπό-λεως», τα ίδια και με τον κληθέντα επί τούτω, από τον Βόλο, ως ειδικόν άνορ-θωτήν Άποστολίδην, τα ίδια και χειρό-τερα με όσους περσάνε από εκεί.

Ήσαν όμως όλες αυτές άδεις φάρ-σες και όταν άκόμα οι συντάκτας βάζανε μπαρούτι σέ χαρτί, για ν' ανατινάξουν τον Καζάσογλου εις τον... άέρα, ή όταν παίρναν το μπαρούτι του Χαλκιά με την άργυρή λαβή και πήγαιναν να το πούλη-σουν!

Τότε γελοΐσαν οι συντάκτας κι' αν ά-κόμα δεν πληρωνόντουσαν. Σήμερα, καθώς άκούω, οι συντάκτας πληρώνονται ως ύπουργοί κι' όμως δεν γελοΐνε!...

Πέρασε κάμποσος καιρός.

Δέν ξέρω πώς, ο Καζάσογλου άπε-σώθη απ' την «Ακρόπολι» και δέν ξανα-οράνηκε από τότε.

Μάθαμε όμως κάποτε, ότι παντρεύθη-κε και πήρε νέαν καλή οικογενεία, άρι-στης μάστια, την κόρη του άλλου τα-μίου Βασιλείου και άδελφή του Μανωλάκη Βασιλείου, ύπαλλήλου στο ύπουργείο—και σήμερα άκόμα, βέβαια— των Οικονομικών. Χρόνια έχω να τον συναντήσω.

Ήρθαν έντωματάξυ οι πόλεμοι και μας σόρπισαν όλοις.

Στην «Ακρόπολι» γράφουν πλέον ο Άθανασιάδης Νόβας, ο Δανιήλ, ο άδελφός μου ο Χαρολάος, ο Άρι-στος, ο Χασιρίτζογλου και πολλοί άλλοι, ά-γνωστον δέ μου είναι ποιός διαχειρίζε-το τα οικονομικά της.

Πέρασε καιρός.

Άπό τους παλαιότερους, άλλοι σκοτώθη-καν, άλλοι πέθαναν, άλλοι τράβηξαν άλλους δρόμους, άλλοι γινήκαν συγγραφείς κι' άλλοι φύγαν απ' την Άθήνα.

Στά 1918, ενώ ύπηρετούσα σε κάποια δημοσία θέση εις τα Βοδανά, είδα έξαφνα έμπρός μου τον Καζάσογλου σαν φάσμα. Το κεφάλι του ήταν μεγάλο άκόμα, τετράγωνο και επιβλητικό, με τον αιώσιο μπιπέτι του, άλλ' αυτός ήταν άχρός, τα ματωμένα του θαιτά και το σύνολό του κακοπαθισμένο.

Έτριβα τά μάτια μου...

Ήταν αυτός ή διειρευώμενος;...

Τόν πλησίασα, τον κίτταξα καλά και τον ρώτησα:

— Βρε σύ είσαι, Βασίλειε;

Χαιμογέλασε μελαγχολικά και μου άπάν-τησε:

— Μάλιστα, έγώ!

— Τί θέλεις ο μακάριος εσύ στην πολυτά-ραχο Μακεδονία;

Κόνησε το κεφάλι του κι' έκανε μία προ-στάθεια να μου άπαντήση, μα ένας κάμπος τον έπνεγε στο λαιμό.

Φανόταν πολύ συγκινημένος.

Τούδωσα κουράγιο.

— Μίλα, Βασίλειε!... Τί σου συμβαίνει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό τέλος.

Και στο μνημείο αυτό ειχεν αναγραφεί...

μου Βασιλείου και άδελφή του Μανωλάκη Βασιλείου, ύπαλλήλου στο ύπουργείο—και σήμερα άκόμα, βέβαια— των Οικονομικών. Χρόνια έχω να τον συναντήσω.

Ήρθαν έντωματάξυ οι πόλεμοι και μας σόρπισαν όλοις.

Στην «Ακρόπολι» γράφουν πλέον ο Άθανασιάδης Νόβας, ο Δανιήλ, ο άδελφός μου ο Χαρολάος, ο Άρι-στος, ο Χασιρίτζογλου και πολλοί άλλοι, ά-γνωστον δέ μου είναι ποιός διαχειρίζε-το τα οικονομικά της.

Πέρασε καιρός.

Άπό τους παλαιότερους, άλλοι σκοτώθη-καν, άλλοι πέθαναν, άλλοι τράβηξαν άλλους δρόμους, άλλοι γινήκαν συγγραφείς κι' άλλοι φύγαν απ' την Άθήνα.

Στά 1918, ενώ ύπηρετούσα σε κάποια δημοσία θέση εις τα Βοδανά, είδα έξαφνα έμπρός μου τον Καζάσογλου σαν φάσμα. Το κεφάλι του ήταν μεγάλο άκόμα, τετράγωνο και επιβλητικό, με τον αιώσιο μπιπέτι του, άλλ' αυτός ήταν άχρός, τα ματωμένα του θαιτά και το σύνολό του κακοπαθισμένο.

Έτριβα τά μάτια μου...

Ήταν αυτός ή διειρευώμενος;...

Τόν πλησίασα, τον κίτταξα καλά και τον ρώτησα:

— Βρε σύ είσαι, Βασίλειε;

Χαιμογέλασε μελαγχολικά και μου άπάν-τησε:

— Μάλιστα, έγώ!

— Τί θέλεις ο μακάριος εσύ στην πολυτά-ραχο Μακεδονία;

Κόνησε το κεφάλι του κι' έκανε μία προ-στάθεια να μου άπαντήση, μα ένας κάμπος τον έπνεγε στο λαιμό.

Φανόταν πολύ συγκινημένος.

Τούδωσα κουράγιο.

— Μίλα, Βασίλειε!... Τί σου συμβαίνει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό τέλος.

Ο Άγιος Βασίλειος άπεκήρυσσε τον συμ-πατριώτην του...